

SÖBER LOODUS OOTAB EES...

Need sõnad on pärit ühest pioneeride laulust. Selles räägitakse matkamisest, looduse saladust uurimisest ja looduse armastamisest.

Suvi on käes. Nüüd olete kõik iga päev palju, palju oma sõbra looduse juures. Olete metsades ja aasadel, rannas ja jõe ääres, parkides ja aedades. Kui ilus seal on! Kui palju lilli ja rohelist, linnulaulu ja rõõmsat päikesepaistet! Kui palju uudiseid, mida sõber teile lahkesti näitab ja jutustab!

Jah, loodus on hea sõber, kes meile alati rõõmu valmistab. Meie omalt poolt aga peame oma sõpra kaitsma ja tema eest hoolitsema, sest siin-seal leidub veel niisuguseid poisse-tüdrukuid, kes ei hooli meie ühisest sõbrast. Nad tallavad lilli ja murravad oksa, loobivad linde ja lõhuvad nende pesi. Seda on valus vaadata.

Kallid „Täheke“ lugejad! Lepime kokku, et mitte keegi teist niisuguseid asju ei tee. Ei tee ise ega lasa teistel sõber loodusele liiga teha. Lepime kokku, et Eestimaa suur ja tubli oktoobrilaste malev kaitseb looduseriigi kõiki elanikke. Olgu need elanikud siis juurtega mullas või lennaku kõrgel taeva all, olgu nad metsas või pargis, aias või aasal.

„Täheke“ usub, et te kõik ütlete: „Jaa, seda me teeme!“

Ja veel usub „Täheke“, et te oma lubadust peate!

Head suvepuhkust ja ustavat sõprust meie kõigi rohelise sõbraga!

TÄHEKE

NR.6 1964

NADEŽDA NADEŽDINA

Nurmelillede saladus

Miks nurmelilled ei ole vaasis nii ilusad kui niidunurmel? Milles peitub saladus?

Te murdsite kellukaid, aga suvetaevast ei võtnud kaasa. Ent taevasinata pole kellukad enam nii sinised. Nad on tuhmunud, kustunud, sest nende kohal ripub toalagi. Te tõite koju karikakraid, ent tuult ja päikest ei saanud te haarata endaga. Aga karikakarde ilu peitubki selles, et nende õiesüdamikud kullendavad päikeses, ja tuules värelevad nende kroonlehed nagu valged pitsid.

Ja nurmenelk õhetab ainult sellepärast, et ta on tihedasse rohtu eksinud.

Nurmelilledel on taas lämbe. Neil pole vaja vaasi, vaid rohelist nurme, neil on vaja avarust.

Igäüks ei mõistata seda saladust. Igäüks ei oska hoida ilu. Veel on kurje ja ahneid käsi. Need laastavad nurmi, mis võiksid rõõmustada kõiki.

Suurte linnade ümbrusest hakkavad nurmelilled välja surema. Kui neid ei kaitsta kaovad nad sootuks.

Ent nendeta on suve lõhn hoopis teine. Ei saa enam magusalt hingata, tühjadena, kustunutena näivad nurmed, aasad, kingud ja künkad.

Kes astub nurmelilled kaitseks välja? Teie lapsed, rohelistes patrullid!

Maani kummardades paluvad teilt seda sinised kellukad, õhetavad nelgid ja valged karikakrad – kõik nurmelilled.

PAUL HAAVAOKS

Õngemehed-õunakütid

KUS ON MEIE ÕNGEMEHED?
ÕUNAAIAS ÕNGEMEHED.
MIS NAD KARMANISSE SAID?
ROHELISI PABULAIID...

NAD LÕID RIDVA OTSA NAELA,
TEGID PIKA PUUNISPAELA,
NUUD SEAL KUUNITAVAD KAELA –
VAST UKS ÕUN VEEL SAAGIKS SAAB!

LEHESTIKUS SAHIN K'ÄIB:
„KES MULT VILJU VÕTTA TÄIB?!
NEED VEEL NOORED,
NEED JU TOORED,
MORUD NAGU KUUSEKOORED...“

„POISID,“ NOOGUTAB KA ÕUN,
„N'ÄEN, ET TEIL ON PAHA NÕU.
KUULE, VÄIKE ÕNGEMEES,
ÕUNAAEG ON ALLES EES!“

Jaan Rannap Karli ja Kustas

Paar poega vast võisid kajakad ära kanda, teist nii palju havid ampsata. Aga kuhu jäi siis vanalind üleiänutega?

Möödus nädal. Ühel hommikul kuulis Karli, kuidas Kustas hüüdis oma kivi otsast:

„Tule meie järve äärde! Siin saad parte lähemalt vaadata!”

Kui hingeldas Karli kohale jõudis, istus Kustas vaikselt kivi varjus. Karlil kästi samuti vaikselt püsida.

Natukese aja pärast ilmus pilliroost emapart, hallid kerad kannul.

„Mis sinul viga,” kadestas Karli, nähes, kuidas pardipere lähemale ja lähemale ujub. „Sinu järvele juhtusid taltsad linnud.”

Kosklakaravan oli juba päris kalda äärde jõudnud, kui ta märkas pesakonna viimase poja turjal kahte musta vööti. Kahte vööti, mis paistsid nagu võrdsusmärk matemaatika raamatus.

Teise klassi poiss Karli elas järve kaldal, ta pinginaaber Kustas niisamuti. Need olid kaks kõrvuti asuvat ühtemoodi järve. Merega ühendas neid madal, adrust ummistunud kanal, omavahel kitsas kraavike. Ja kui lisada, et vaba vett oli seal hoopis vähem kui pilliroogu, on poiste kodupaiga kohta kõik oluline öeldud.

Ühel päeval kuulis Kustas, kuidas Karli oma kindlusekivilt hõikus:

„Tule ruttu, mul on uudist!”

Jääkoskel oli Karli järvele kümme poega viinud. Üheksa ühtemoodi hallid, kümnes kahe musta seljatriibuga.

„Praegu nad on pilliroos peidus,” ütles Karli. „Aga sellest ei ole midagi. Ma tean, kuidas neid nähtavale tuua.” Ja ta võttis kive ning hakkas pilliroometsa võmmima.

Varsti ujus kosklapere välja. Ema ees, pojad rivikorras järel. Nad olid poistest üsna kaugel.

Karli hakkas kahetsema:

„Oleks meil nüüd kiiker nagu tädipoeg Tiidu isal. Kangesti tahaks parte täpsemalt vaadata.”

Kuid kiikrit ei olnud, ja pardiema poegi lähemale ka ei toonud. Pigem viis kaugemale.

Järgmisel hommikul kutsus Karli uusi külalisi linnuperet vaatama. Ülejärgmisel ka. Aga kui siis veel päev möödus, ei tulnud pilliroost enam kedagi nähtavale. Ehkki Karli sedakorda juba kõikaid roopadrikusse keerutas.

See oli üpris imelik.

Illustreerinud E. PIKK

Pörr-urr-pörr! Tallinna 22. Keskkooli pikapäevärühma oktoobrilaps Viive Karing sõidab Riisiperre vanaema juurde.

Mootorratas kihutab. Viive vaatab, kuidas põllud-metsad mööda libisevad, aga ise mõtleb, mida vanaemale ja maalastele läbisaanud kooliaastast rääkida. Tunnistusel olid nüüd esimest korda kõik viied. Seda peab kindlasti ütleva. Selle üle on vanaemal kõige parem meel. Aga uutele mängusõpradele on tore rääkida, kuidas ta talvel uisutama õppis. Ei olnudki muud tarvis, kui head pealehakkamist. Pioneerid näitasid ette, tema muudkui tegi sammud järele. Võimlemisringis oli just niisamasugune lugu. Seal sai ta julge pealehakkamisega selgeks keeruka harjutuse, mida spagaadiks kutsutakse. Kui maalapsed ei tea, mis spagaat on, siis Viive joonistab pildi.

Ise ju kohe ette näidata ei saa, enne peab keha soojaks võimlema.

Kas sellest, kuidas ta koos pioneeridega teistes koolides esinemas käis, ka vanaemale jutustada? Ikka vist peab jutustama, sest need olid toredad esinemised. Temal, Viivel, olid seljas bulgaaria rahvariided. Ühes käes hoidis ta suurt-suurt piprakauna, teises roosioksa. Ja kui õige aeg tuli, ütles kõlavalt:

„Bulgaaria,
rooside maa.
Ta tomateid ja paprikat,
punast pipart tunned sa.“

Selle etenduse nimi oli „Elav kiri“ ja seal räägiti, kuidas kõik maailma rahvad tahavad sõpruses elada.

Pörr-urr-pörr! Kiirest sõidust puhub tuul vastu, ja Viive kohendab salli. See on vanaema kootud sall. Hea vanaema on Viivele palju asju kudunud, kõik näpu vahel, varrastega. Küll vanaema üllatub, kui Viive talle nüüd räägib, kuidas vabrikus masinatega kootakse. Kooli ajal käis Viive seda koos pioneeridega vaatamas.

Pörr-urr-pörr! Ongi Riisipere. Vanaema on trepil, möödunudaastased mängusõbrad ka.

„Kas maasikad juba õitsevad?“ hüüab Viive kaugelt. Hetk hiljem lippab ta marjamaa poole, maalapsed kannul. Küll pärast jõuab kooliuudiseid jutustada.

G. GERMANI foto

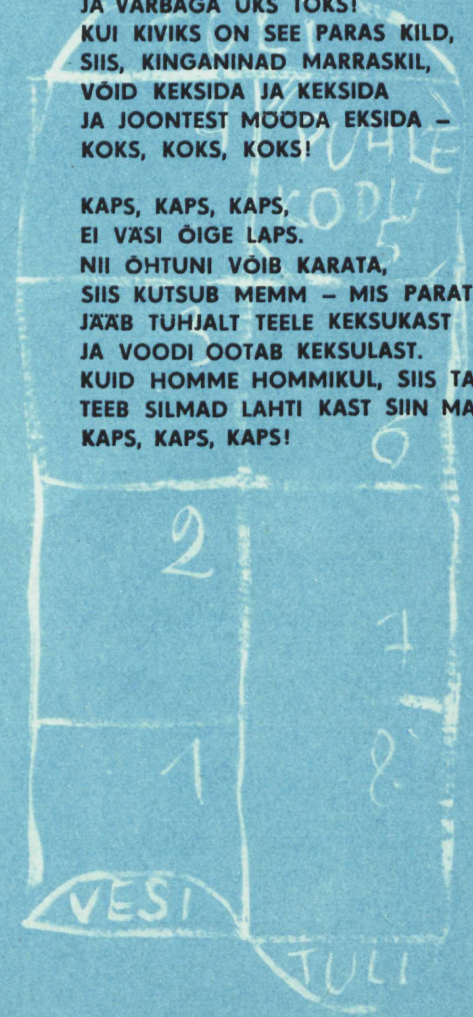
Keks

ELLEN NIIT

KEKS, KEKS, KEKS
ON JOONISTATUD SEKS,
ET KEKSIDA,
ET KEKSIDA
JA KASTE MÖÖDA EKSIDA
NING KIVITUKKI SEDASI
KAST-KASTILT LUUA EDASI –
KEKS, KEKS, KEKS!

KOKS, KOKS, KOKS
JA VARBAGA UKS TOKSI!
KUI KIVIKS ON SEE PARAS KILD,
SIIS, KINGANINAD MARRASKIL,
VÕID KEKSIDA JA KEKSIDA
JA JOONTEST MÖÖDA EKSIDA –
KOKS, KOKS, KOKS!

KAPS, KAPS, KAPS,
EI VÄSI ÕIGE LAPS.
NII ÕHTUNI VÕIB KARATA,
SIIS KUTSUB MEMM – MIS PARATA!
JÄÄB TUHJALT TEELE KEKSUKAST
JA VOODI OOTAB KEKSULAST.
KUID HOMME HOMMIKUL, SIIS TAAS
TEEB SILMAD LAHTI KAST SIIN MAAS –
KAPS, KAPS, KAPS!

Kuidas Kaja koju läheb

HELJO MÄND

KAJA ÄRA VÄSIB.
„EMA, ANNA KÄSI!“
MÕNE AJA PÄRAST
VÄSIB PÄRIS ÄRA,
SULLE VÕTTA PALUB –
TAL ON VARBAL VALUS,
TAL ON KANNAL VALUS,
TERVEL TALLAL VALUS.
SAMMUKESTKI MAAD
ASTUDA EI SAA.

ENDAST KAHJU TAL
HAKKAB TÄNAVAL,
JUBA KISUB NUTTU.

EMA UTLEB RUTTU:

„TEAD SA, KUIDAS SAAME SAMME:
ÜHE TEEME UHTEAEGU,
TEISE TAGANTJÄRELE,
KATSUME KOLMANDA KÄTTE SAADA,
NELJANDAGA ASTUME NATUKE,
VIIENDAGA VAID VÄIKESE SAMMU,
KUUENDAGA KÜKESAMMU,
SEITSMENDAGA SUURE SAMMU,
KAHEKSANDAGA KAKS SAMMU KORRAGA,
ÜHEKSANDAGA JUBA HUPATES,
KUMNES SAMM – JA KODU KÄESI!“

Õrmi kuningriik

IRA LEMBER

MÄSSAVAD LAINED,
MEREL ON TORM.
TORMI EI PELGA VÄIKENE ORM.
SUDIKALT
RANNAKIVIDEL ASTUB,
KUHU LAINED PÕRKAVAD VASTU.

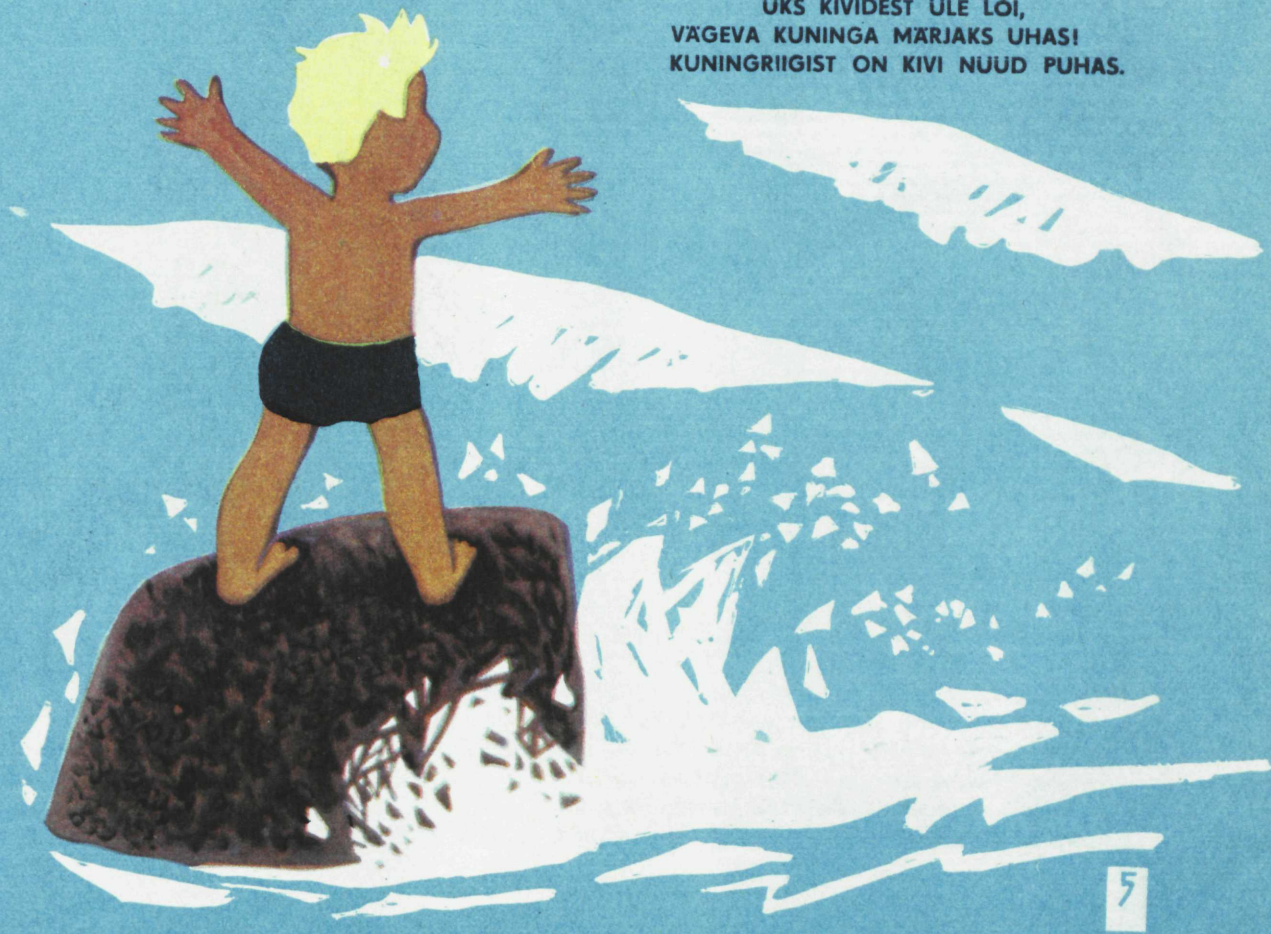
KIVID ON LIBEDAD,
KIVID ON MÄRJAD.
VAHUST NII VALGED
ON LAINETE HARIAD.
SUURIM KIVIDEST KUIVAKS JÄI –
LAINE NII KÕRGELT ULE EI KÄI.

ORM SELLE KIVI
VALLUTAB PEA,
KUNINGRIIGI SIIN ENDALE SEAB.
MÄRJAST LIIVAST EHITAB TROONI,
TUUL TALLE PÄHE SASIB KROONI.

VALITSEB MERD – KUNINGAS VAHVA,
LAINED AGA – ON TEMA RAHVAS.

IKKAGI
RAHVAL
KANGEM ON VÕIM:
PAUHTII!

ÜKS KIVIDEST ULE LÕI,
VÄGEVA KUNINGA MÄRJAKS UHASI
KUNINGRIIGIST ON KIVI NUUD PUHAS.

VALGE ELEVANDI MAA

See on Tai. Palu vanema klassi pioneeri, ta näitab sulle kaardilt seda maad. Miks kutsuvad taid oma kõrgete mägede, sügavate orgude, laiade rohtlate ja paksude ürgmetsadega maad „valge elevandi maaks“? Sellepärast et Tais elavad peale tõmmude elevantide ka valged elevantid, ja neid austab rahvas.

Ürgmetsades käratsevad ahvid, kõnnib saaki otsiv tiiger. Jögedes ujuvad krokodillid. Rohtlates tatsavad ninasarvikud ja jooksevad muud metsloomad.

Taid on kollase nahavärvusega pilusilmsed inimesed. Nende pealinn on Bangkok. See asub laia Me Nami jõe saartel. Rikkad inimesed elavad uhketes kivimajades, vaesed aga jõkke vaiadele ehitatud hurtsikutes või hoopis lootsikutes. Vaata pilti: niisugune

on pealinna turg. Kui ema läheb turule, peab ta paadiga sõitma. Sest riisi, puu- ja aedvilja müüakse ka ainult jõel ujumatelt lootsikutelt. Vähesed lastest saavad koolis

käia. Juba väikestena peavad nad ema-isa kõrval tööle hakkama. Teisel pildil näed kaht tütarlast. Ka nemad ei käi koolis, vaid töötavad kaluritena.

Ise olid süüdi

Jänes ja Jänesemoor ehitasid metsa endale väikese maja. Kui maja valmis sai, koristasid nad prahi ära ja pühkisid ümbruse puhaks. Ainult suur kivi jäi tee peale.

„Viime kivi kuhugi ära,“ ütles Jänesemoor.

„Tühja temaga,“ vastas Jänes, „ta võib ka seal olla. Kellel on vaja meile tulla, kõndigu kivi ümbert ringi.“

Ning kivi jäigi teele, trepi lähedale.

Kord jooksis Jänes juurviljaaiast koju. Unustas, et teel oli kivi, komistas ja lõi oma nina ära.

„Viime kivi minema,“ ütles Jänesemoor jälle, „vaata, kuidas sa haiget said.“

„Ei viitsi!“ vastas Jänes. „Õige mul, millega jännata.“

Teine kord viis Jänesemoor tuppa tulist kapsasuppi. Seal märkas ta Jänest, kes istus juba laua taga ja koputas lusikaga kannatamatult lauale. Sellest hakkas Jänesemoor kiirustama ning unustas kivi. Komistas, kapsasupp volas maha ja ta kõrvetas enda ära. Küll oli häda!

„Kuule, Jänes, viime selle neetud kivi ära,“ palus Jänesemoor, „viimaks lööb keegi oma pea ära!“

„Las ta olla seal, kus on!“ vastas kangekaelne Jänes.

Siis kutsusid Jänes ja Jänesemoor oma vana sõbra karu, Mihkel Mesikäpa endale külla pirukat sööma.

„Tulen,“ lubas Mihkel Mesikäpp. „Teie poolt pirukas, minu poolt – mesi.“

Määratud päeval tulid jänesed trepile, et kallist külalist vastu võtta. Nad nägid, kuidas Mihkel Mesikäpp ruttas, hoides kahe käpaga meepütti rinna vastas, ning ei vaadanud üldse jalgade ette maha. Jänes ja Jänesemoor hakkasid käppadega vehkima:

„Kivi! Kivi!“

Karu ei saanud aru, mida jänesed talle trepilt karjusid ja miks nad käppadega vehkisid, ning komistas täiel hool vastu kivi. Ja veel nii õnnetult, et lendas üle pea ning kukkus oma raske kehaga otse jäneste majja. Lõhkus maja ära ning meepütt läks ka katki.

Karu haaras peast kinni ja jänesed hakkasid nutma.

Kuid milleks nad nutsid? Ise olid süüdi.

Illustreerinud V. HURT

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Prantsuse lapsed töid ühes sadamas eesti meremeestele joonistusi. Nad palusid oma tööd viia kingituseks eesti lastele. Nendest toredatest piltidest korraldati Tallinna Mereklubis näitus.

Esimesel pildil on gvašiga maalitud lõbus hernehirmutus. Teisel näete varahommikul luhal kurgi. Kolmandal pildil on väike kunstnik kujutanud peolisi. Palju säravaid värve sillerdab tütarlaste seelikuis ja pluusides. Kogu pilt on kirev ja rõõmus.

Suur aitäh väikestele meistritele, kes meile nii ilusaid pilte saatsid!

VLADIMIR KORKIN

„Nägin unes Leninit,
ratsa sõitis ta,
peas tal komandörimüts
tähemärgiga.

Kõrvuti me sõitsime,
paljad möögad käes.
Umber kuulid vingusid,
äkki mina näen:

valge tahab Leninit
lüüa sadulast.
Vaenlasele äigasin,
jõudsin ette tast.

Lenini ma nõnda
päästsin surmasuust.
Lenin ütles mulle:
„Oled sõber truu.““

„Vale,“ naeris Petka,
„Lenin polnud see!
Sõjas vaid Budjonnõi
oli ratsamees.“

Slavka vastu vaidles:
„Aga ütle siis,
miks need valged Leninit
kõikjal kartsid nii?“

Tore suvi

Möödunud suvel puhkasin hästi. Käisin koos õega karjas. Seal oli ka minu sõber Kersti. Karjas me mängisime palju huvitavaid mängu. Kooli katseaias käisin ka. Hooldada oli mul till. Sügiseks kasvas till suureks ja ilusaks.

Suvel käisin veel tädi pool Leningradis ja sõitsin metroom. Metroos on nii huvitav! Trepid liiguvad üles ja alla. Maa all on ka raudtee. Seal sõidab rong. Metroos on hästi valge ja puhub nõrk tuuleil, mis liigutab juukseid.

Loodan, et sel suvel puhkan niisama nagu möödunud suvel.

SIRJE TAMMSALU
Pälva rajoonist Varbusest

Ekskursioon Mustjärvele

Hommikul kogunesime koolimajja ja kell kümme algas sõit Mustjärvele. Sõites laulsime laule ja meil oli väga lõbus. Mustjärvele jõudnud, ruttasime kohe jahilossi. Seal oli suur põdrapea ja kamin. Siis jooksisime metskitsi vaatama. Sõõtsime neid peetide ja porganditega, mis olime kodust kaasa võtnud. Pärast läksime Mustjärvele. Järv oli ilus. Kaldal seisis suur paat. Vaatasime paati ja siis hakkasime luuremängu mängima. Lõunaks kutsus õpetaja sööma. Pärast lõunat tegime pilte ja sõitsime koju. Mulle meeldis ekskursioon väga.

AIVAR INNOLT,
Rakvere 1. Keskkooli III-a klassi
õpilane

Kevad

Juba kõikjal lilled kenad.
Käes on rõõmus, rõõmus kevad.
Valgeid ülaseid kui patju,
sinililli, varsakapju.

Puud nüüd pole enam paljad,
katavad neid lehed haljad.
Kasel roheline kuub,
tammel jälle rüü on t us.

LUULE LIIVAKU,
Tallinna 1. Keskkooli IV-a klassi
pioneer

ATI JA EMMEKE

ELAR KUUS

Kord metsas kõndides kohtas ürgnimene Ati väikest naist.

„Kes sa oled?”

„Emmeke.”

„Üksi?”

„Üksi.”

„Hakkame koos elama, siis oleme kaks.”

Kui Ati Emmekese koopasse tõi, oli Kutsu hirmus kuri:

„Meil on isegi endi toitmisega tegemist, äuh, kus me veel naist söödame!”

Tõsi ta oli: hunt Kriim püüdis Atit igati näljutada, jätkas ümbuskonna ulukite hävitamist. Saarmad, nagu Kriimuga mestis, olid järve asunud ja õgisisid kalu. Nõnda juhtuski varsti, et Ati ja Kutsu nii jahilt kui kalapüügilt tühjade kätega koju ilmusid, ninad norus.

Aga Emmeke silitas neil pead ja lohutas:

„Ärge muretsege, mina tunnen

imeterakest.” Ta käis ja otsis rohu seest peotäie seemneid.

„Mis kasu neist pudemetest on?” porisesid Ati ja Kutsu.

„Nad toidavad meid ära.”

„Oled sa kah, Emmeke! Sellest piskust ei jätku meestele kõhusoppigi.”

Emmeke võttis tuletuki, läks hõredasse laande, kus sambla ning puhmastiku süütas. Ta tegi ALET. Kui alemaa oli lagedaks põletatud, kobestas ta pinnast kõvera juurika KABLIGA. Tekkinud PÖLLULE tippis ta seemned maha.

„Noh,” noomisid Ati ja Kutsu, „sa matsid needki pudemed mulda!”

Kuid peatselt nägid nad ise: mullast kerkisid kõrred, iga kõrre otsas pea tulvil uusi teri, kokku oli neid musttuhat. Emme hõõrus terad kahe kivi vahel JAHUKS. Jahule segas ta vett hulka, valmistas taigna. Seda tarvitses tal vaid veidi kuumal tuhal küpsetada, kui oligi valmis KAKUKE.

Igaüks sai tüki sooja kakku, see maitstes toredasti. Kutsu liputas saba ja kilkas:

„Oih, oih, oli ikka hea, et me Emmekese võtsime.”

„Kaksi” edenes elu muidugi paremini kui üksi, sest ühes Emmekesega oli perre tulnud ka kakuke, leivapätsi vanaema.

Masinaid aitavad põllumeest

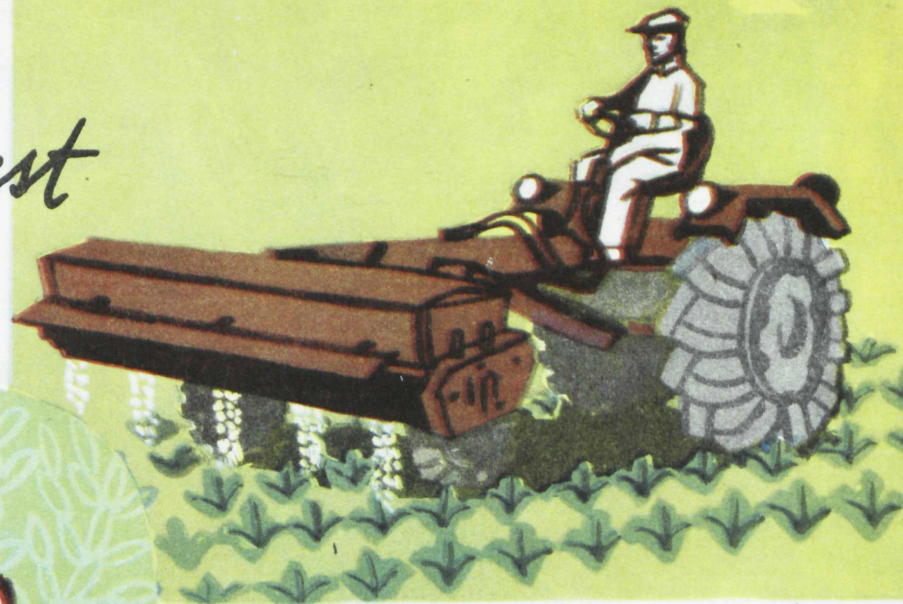
Kolhoosid ja sovhoosid saavad masinaid järjest juurde. Kohe nii palju, et vähe jääb töid, mida põllumees veel käsitsi peab tegema. Räägime mõnest masinast, mis sel aastal saadi ja esmakordselt meie põldudel ja puuvilja-aedades töötavad.

Põllud vajavad tublisti väetamist. Siis kasvab vilja rohkem. Kuid põllud on suured ja laiad. Nende käsitsi väetamine võtab palju aega. Kiiremini ja paremini saab masinaga. Ülemisel pildil näed väetisekülvimasinat. Väikese traktori ees on kast. Kasti pannakse kaalisoola või superfosfaati. Traktor sõidab põllul ühest servast teise ja puistab väetist laiali.

Igasugused putukad, mardikad, tõugud ja ussid söövad taimelehti, lõikavad katki õievarsi, leiavad pesapaiga õunasüdames, kapsapeas ja herne-

kaunas. Kui tahad putukatest ja ussikestest lahti saada, tuleb viljapuid, marjapõõsaid ja juurviljapõlde mürgise vedelikuga pritsida. Seda käsi-

Illustreerinud V. KOTKAS

pritsiga enam ei tehta, tehakse masinaga, nagu keskmisel pildil näha. Traktori küljes on kaks paaki, milles on mürgine vedelik. Aiatöölistel ei ole tarvis muud, kui sõita aias ringi, ja jämedast voolikust tuiskab peenikest mürgivihma puudele ja pöösastele. Alumisel pildil on laadimismasin. Kibekiirel heinaajal on see väga vajalik. Enam ei ole tarvis hanguga heina tõsta. Traktoril on küljes niisugune seadeldis, mis haarab suurema heinasületäie kui inimene, ja tõstab selle ruttu kuhja, küüni või laudalakka. Kui aga traktori külge panna kühvel, saab turbamulda, väetist ja loomasööta vedada ning kuhja tõsta. Kühvli asemele võib panna lamedate piidega laia hargi – sellega puhastatakse sigalaid ja loomalautu. Nii aitavad masinaid põllumeest.

EINO TALI

KUKEGA VÕIDU LAULMAS

HARRI JÖGISALU

laulda. Hakkab kohe kurjasti kokutama ja tiibu saputama.

Kõige enam meeldib kikkale aia peal seista. Lendab õrrele ja pistab laulma. Lendaski see kehkenpüks parajasti aiale, kui Sass ja Jass tulid õue. Kohe oli otsustatud:

„Hakkame kukega võidu laulma. Vaatame, kellel on kõvem hääl!”

Poisid tegid algust. Sass kires peenelt:

„Kikerikii!”

Jass nagu tõrrepõhjast:

„Kukeleegu!”

Kikas taipas, et temaga tahetakse

laulu alal jõudu proovida. Sirutas kaela välja ja oli oma pika ja valju lauluga võistlejatest kaugelt üle.

Aga poisid ei jätnud:

„Kikerikii-kii!”

„Kukeleegu-uu!” venitasid nad omakorda.

Kukk pahandas, et lapsed end veel võidetuks ei tunnistanud. Ta hari hakkas värvi võtma, kannused välkuma.

„Oot-oot!” noomis kukk.

„Oot-oot!” osatas Jass.

„Tot-tot!” ähvardas kukk.

„Tot-tot!” itsitas Sass.

Veel korra kiresid kõik kolm laulumeest ühest suust, aga siis sai kuke väike süda nii täis, et ta kauem noremist välja ei kannatanud ja otsemat teed Sassile kukile lendas.

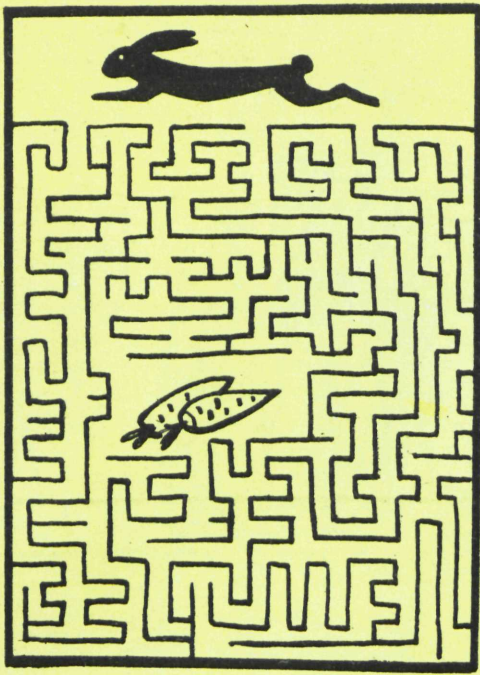
Lauluhääle poolest oli Sass kukega päris võrdne, kuid valusale nokale ja vahedatele kannustele polnud tal midagi vastu panna. Eest ära joosta ka ei jõudnud: vihane kikas tuli lennul järele. Sass ronis viimases hädas aiale, kust kukk äsja alla lendas. Tõusis teiba najale püsti ja kõssitas kurja lindu käte ning jalgadega veheldes kallalt ära.

Kukk ei lennanudki Sassile järele. Ta võttis hoopis Jassi ette. Ei aidanud hädakisa ega appihüüded. Silmapilk oli Jass teise teiba otsas.

Nii lõppeski see lõbus võidulaul: kuldne kukk kõndis õue peal ja kaks nutust noormeest ootasid aia peal abi.

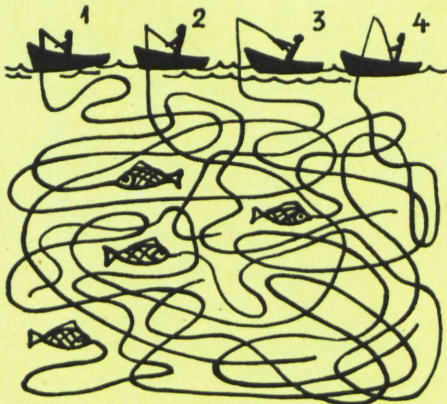
Naaberõues jalutab kukk, väga uhke lind, kes kannab mitut karva sulgi – rohelist, punaseid ja kullakirjalisi. Sabas on laulusuled, kõverad nagu sirbid.

Laulumees on see kikas kõva. Hääl on nii vali, et äratav hommikul kõik küla kuked üles. Aga seda ta ei kannata, kui keegi katsub temast üle

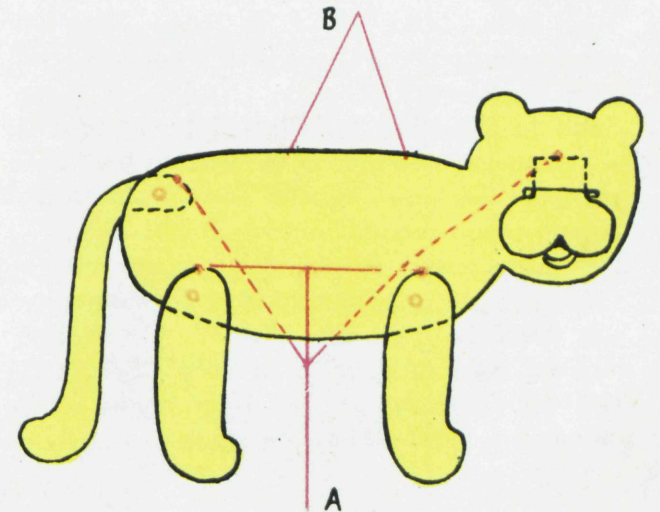
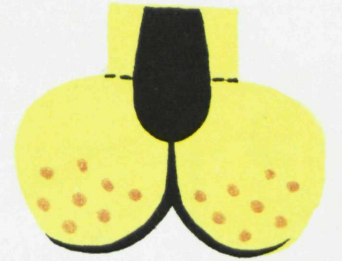
MISSUGUST TEED MÕDDA
PEAB JÄNKU JOOKSMA,
ET PORGANDITE JUURDE
JÕUDA?

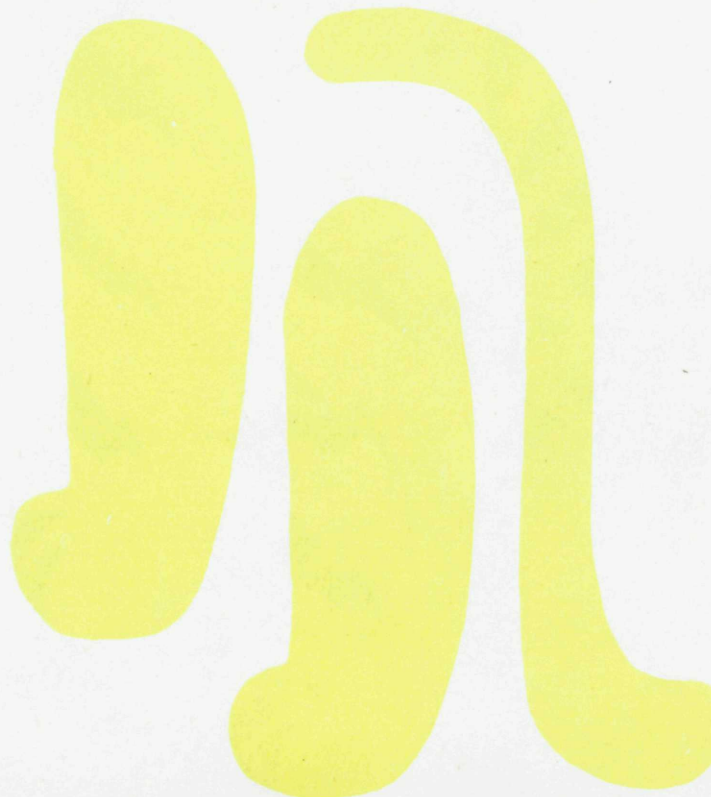
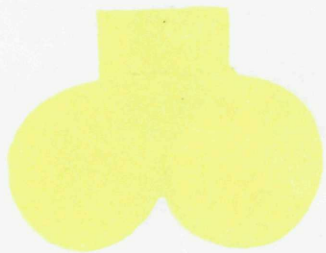
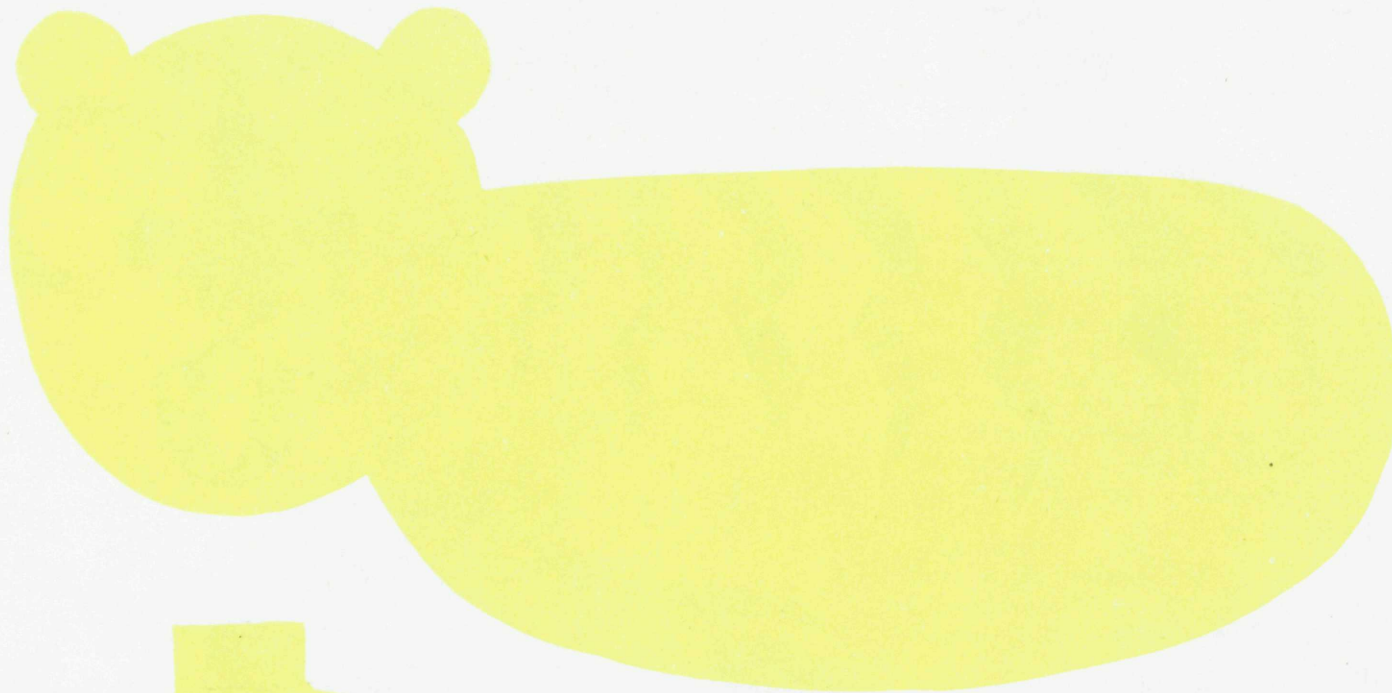
MISSUGUNE KALAMEES
PÜÜDIS KALA?

ARVA ÄRA!

SEDA SINIST JOONT MÕDDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖOLEHT

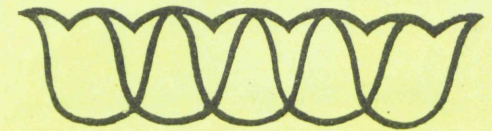

Tiigri keha, saba, jalad ja põsed lõika välja ning kleebi papile või paksemale paberile. Nüüd lõika need uuesti välja.

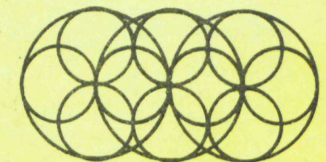
Saba ja jalad kinnita keha külge jämeda niidi või peenema nõoriga, mille otstesse tee suured sõlmed. Silmade vahele lõika punktiirjoont mööda (nagu joonisel näidatud) pilu. Sinna vahele pista põsed. Joonise järgi kinnita niit tiigri saba, jalgade ja põskede külge. Punktiirjoon on niit, mis jääb tiigri taha. Kui tõmbad niidist A, liiguvad tiigri saba, jalad ja põsed. Seljale kinnita niit B: sellest on hea kinni hoida, või kui tahad, siis tiigrit seinale riputada.

KUHU ON KADUNUD
SEENELISED?

MITU KELLUKEST
JA RINGI ON SIIA JOONISTATUD?

ARVA ÄRA!

Rännumees Ota

IRI BINEK

Ota Dite on täiskasvanud inimene. Ta on selles veendunud, sest on juba kaheksa aastat ja kolm kuud vana. Mis ta ka käsile võtab – kohe on näha, kui iseseisev ta on.

Kui koolivaheaeg algas, saatis ema Ota onu juurde, kes oli hiljuti Prahast Zdiceesse kolunud. Huvastijätul kordas ema mitu korda:

„Ära unusta mureleid tuua! Ära korvi kaota! Ja pea meeles – Smehovast lugedes on Zdice neljateistkümnes peatus.“

„Tean,“ pomises Ota.

„Istu vagunis vasakule poole akna alla. Jaam on samuti vasakul pool.“

„Tean,“ torises Ota.

Jälle teda õpetatakse! Nagu oleks ta mõni kuueaastane.

Rongide sõiduplaanidest kirjutas Ota endale märkmikku kõikide jaamade nimetused kuni Zdiceni välja. Selle peale tuli ta ise. Kuidas muidu saabki? Seisis ees ju tõsine töö. Täpselt kell kuus õhtul pidi murelikorv kodus olema.

Kõik läks hästi. Pileti ostis Ota ise, Zdice raudteejaama tundis ära samuti ise, leidis kiiresti üles onu tuttava maja, noppis ise mureleid ego unustanud „täna“ ütelda.

Zdice raudteejaama tuli Ota enesega rahulolevalt ja tähtsalt. Sellistest edusammudest läks ta päris uhkeks. Kui sõbralik konduktor küsis, kuhu ta sõidab, nähvas Ota täispuhutult:

„Koitu!“

Konduktor jäi haavunult vait, Ota aga istus vaguniakna juurde ja vaatas uhkelt möödatõttavaid aedu ja maju. Siis jäi rong seisma.

Jaamahoone oli silt „Statov“.

Ota vaatas märkmikku. Tal ei olnud mitte mingisugust Statovit. Ota ei närveerinud põrmugi. Ta taipas kohe, et oli tolle Statovi lihtsalt unustanud üles kirjutada. Samas vilksatas mööda pööranguseadja putka. Otale tuli meelde, et hommikul oli ta näinud täpselt niisamasugust putkat, ja rahunes lõplikult.

Konduktor kontrollis pileteid. Ota ulatas oma, kuid konduktor ei täksanud seda tangidega – kompostriga. Ta vaatas Otale üksisilmi otsa ja naeratas:

„Sa sõidad Prahasse?“

„Jah.“

„See rong ei sõida üldse Prahasse. Hoopis teisele poole.“

Kuidas Ota nüüd küll ehmus!

„Kuidas siis nii? Kas ma istusin valesse rongi?“

Ota tahtis veel küsida, kuid siis juhtus midagi ootamatut. Ota puhkes nutma! Tal oli nii häbi... Nüüd hakkab kogu maailm tema üle naerma. Kui saaks veel hüpata reaktiivlennu-

kisse, Praha rongile järele jõuda ja märkamatuult vagunisse lipsata!

Konduktor ütles osavõtlikult:

„Mine Toržovices maha! Kahe tunni pärast läheb sealt rong Prahasse. Kas sul raha on?“

„Kolm krooni trammi jaoks...“ nuuskus Ota.

„Ma palun jaamaülemat sind rongile panna. Sa pead ju kuidagi koju saama.“

Murelikorv jõudis koos Otaga koju kell üheksa. Kolm tundi hilinemist! Ema oli muidugi juba läinud öisesse vahetusse tööle, isal aga oli koosolek ja Otal ei olnud korteri võtit. Ota istus lävepakul, toetas pea korville ja jäi kohe magama.

Teda äratas isa hääl:

„Kuhu sa kadusid, poju?“

Ota jutustas isale kõik ära, nagu see täiskasvanud mehele kohane. Isa ainult naeris. Naabermajade lapsed aga tõgavad Otat sellest ajast alates: „Rännumees Ota! Rännumees Ota!“ Kust nad ometi kõike teada saavad?

Illustreerinud H. JÖERUUT

Esikaanel U. KULVI joonistus
„Metsas“

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Tõheke“ nr. 6 – 1964.
Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigana.
Toimetaja asetäitja O. Saar. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
EKP Keskkomitee Kirjastus. Tallinn, Lauristini 1, tel. 422-28. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Laduda antud 4. V 1964. Trükkida antud 3. VI 1964. Trükkiaarv 44 800. Paber 60 X 90, 1. Trükkiprogramm 2. Arvutusprogramm 3.13. MB-03474.
Tellimise nr. 985. Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41. Журнал «Звездочка». На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии

ИНДЕКС 78231
HIND 15 KOP

AHTI
VÕIMLEB
HANTLITEGA

LOORA
VÕIMLEB
RÕNGAGA

PEEDU
VÕIMLEB
REDELIL

SIIRI
VÕIMLEB
HÜPPENÕORIGA

HELVI
VÕIMLEB
PALLIGA

**KUIDAS
KEEGI
VÕIMLEB**